

סדר ה'למוד ליום ד' ניסן:

סדר לקוטי פוהר"ן הי"פני:

והנה, לפעמים הגזלן הוא בבחינת ממאס באשת נעורים, וחומד אשת חברו כנ"ל. ולפעמים רוצה בשניהם, שרוצה את ממונו, וחפיץ גם בשל חברו. וזה בחינת 'מכנים צרה בתוך ביתו'. והנביא הזהיר על זה, כמו שכתוב (מלאכי ב): "ובאשת נעוריה אל תבגד, כי שגא שלח". הכונה, אם אין די לה בחלקה, ואתה שונא את ממונה, שאינו מספיק לה, על כן שלח. הינו שתעשה תקנה לזה, שתתן צדקה. שהיא בחינות שלח, כמו שכתוב (קהלת י"א): "שלח לחמך על פני המים", כמה שאמרו רז"ל (גפ"ז ז): 'אם רואה אדם שפזונותיו מצמצמין, יעשה מהם צדקה'. **כי** מה שפזונותיו מצמצמין, הוא מחמת התגברות הקלפות על הנפש, בחינת נוקבא, בבחינת: "רגליה יורדות מות" ועל ידי שמתגברים הקלפות עליה, הם יונקים ממנה ומחסרים אורה, ועל-ידי זה אין לו ממון. אבל על-ידי צדקה, הוא מוציאה מבין הקלפות. כי: "צדקה תציל ממות" (משלי י), הינו כמה שהיה מקדם "רגליה יורדות מות". ועל כן, על ידי צדקה יוכל לתקן ממונו, בחינות אשת נעוריו, ולא לבגד בה, וזה, כי שגא שלח:

ודע, שעל ידי צדקה יוכל לתקן ממון גזלה שיש לו, הינו שגזלו על-ידי חמדה. כי גזלה ממש אין לה תקון עד שישיב את הגזלה, וכן אם גזל את הרבים, צריך לעשות בהמון שגזל, צרכי רבים. אבל אם יש לו ממון גזלה על-ידי חמדה כנ"ל, זה יכול לתקן על-ידי צדקה, שעל-ידי צדקה יתקיים כף. הינו שיתקיים אצלו ממונו, אף שהיא של גזלה על ידי החמדה:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתכז ◀ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל ▶
 ◀ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ▶

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (קְדוּשֵׁין ע"א) עַל פְּסוּק (מְלָאכִי ג): "וַיֵּשֶׁב מִצָּרַף וּמִטְהַר כְּסָף וּטְהַר אֶת בְּנֵי לְוִי וְזֶקֶק אֹתָם כְּזָהָב וּכְכֶסֶף וְהָיוּ לְה' מִגִּישֵׁי מִנְחָה בְּצִדְקָה", צִדְקָה עֲשֵׂה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא עַל מִשְׁפָּחָה שֶׁנִּטְמָעָה נִטְמָעָה. הֵינּוּ, שֶׁעַל יְדֵי צִדְקָה נִתְתַקֵּן הַגִּזְלָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּחָה שֶׁנִּטְמָעָה, כִּי הוּא בְּחִינַת גִּזְלַת נַפְשׁ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו וְנוֹטֵל אֶשֶׁת חֵבְרוֹ כַּנ"ל, עַל כֵּן הוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּחָה שֶׁל תַּעֲרוּבוֹת. וְעַל-יְדֵי צִדְקָה, נִתְתַקֵּן שִׁיתְקִים כָּף, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ 'מִשְׁפָּחָה שֶׁנִּטְמָעָה נִטְמָעָה'. וְזֶה: "וַיֵּשֶׁב מִצָּרַף וּמִטְהַר כְּסָף וְזֶקֶק אֹתָם כְּזָהָב וּכְכֶסֶף", הֵינּוּ שִׁיִּצְרַף וַיִּזְקַק הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב שֶׁהוּא שֶׁל גִּזְלָה כַּנ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּחָה שֶׁנִּטְמָעָה כַּנ"ל:

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (קְדוּשֵׁין ע): 'הַנּוֹשֵׂא אִשָּׁה לְשֵׁם מָמוֹן הוֹיֵן לָהּ בָּנִים שְׂאִינָם מְהַגְנִים'. כִּי כְּשֶׁנִּשְׂאָה לְשֵׁם מָמוֹן, וּפּוֹנָה עֲצָמוֹ לְהַמָּמוֹן, הוּא שׁוֹטֵה וְכָסִיל. כִּי "לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב כָּסִיל לְשִׁמְאֵלוֹ" (קֹהֶלֶת י), (עֵיין מ"ר בַּמְדַּבֵּר פ' כ"ב). הֵינּוּ שֶׁהַחָכָם כְּשֶׁנִּשְׂאָה אִשָּׁה הוּא פּוֹנָה לִימִינוֹ, הֵינּוּ לְהַתּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת יָמִין, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ל"ג): "מִימִינוֹ אִשׁ דָּת לָמוֹ". הֵינּוּ, שֶׁנִּשְׂאָה אִשָּׁה בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, כִּדֵּי שִׁילְמַד תּוֹרָה בְּטַהָרָה, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְנַחֹת ק"י): 'הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטַהָרָה נּוֹשֵׂא אִשָּׁה וְכוּ'. אֲבָל 'לֵב כָּסִיל לְשִׁמְאֵלוֹ', שֶׁנִּשְׂאָה אִשָּׁה בְּשִׁבִיל מָמוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁמָאל, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי ג) "בְּשִׁמְאֵלוֹ עָשָׂר וְכָבוֹד". וְנִמְצָא כְּשֶׁנִּשְׂאָה לְשֵׁם מָמוֹן הוּא כָּסִיל, וּפּוֹגֵם וְאוֹבֵד דַּעְתּוֹ, וְעַל-כֵּן הוֹיֵן לָהּ בָּנִים שְׂאִינָם מְהַגְנִים, מֵאַחַר שֶׁפָּגַם הַדַּעַת שֶׁמִּשָּׂם בָּאִים הַבָּנִים:

וְדַע, שֶׁעַל-יְדֵי שֶׁפּוֹנָה עֲצָמוֹ לְהַמָּמוֹן, מִזֶּה נַעֲשִׂים שׁוֹנְאִים. כִּי עַקֵּר הַתְּגַבְרוֹת הַשְּׂנֵאָה, הוּא בָּא מִבְּלָבוּל וְעַכִּירַת הַמַּחַת.

כִּי אֶהְבֶּה תְלוּיָהּ בְדַעַת וְשִׁכְלָה, וְכִמוֹ שְׂכָתוֹב (אִיּוֹב ל"ט): "תִּקְשִׁיחַ בְּנִיָּהּ לְלֹא לָהּ, כִּי הַשָּׂה אֶלּוֹךְ חֲכָמָה". הִינּוּ, שְׂאִין לָהּ אֶהְבֶּה עַל בְּנִיָּהּ, זֶה בָּא מִחֲמַת שְׂאִין לָהּ חֲכָמָה. וְעַל־כֵּן כְּשִׁישׁ לּוֹ עֲכִירַת הַמַּחַ, מִזֶּה יוֹנְקִים וּמִתְגַּבְּרִים הַשׁוֹנְאִים. וְכִפִּי הַבְּלָבוּל וְהָעֲכִירוֹת שֶׁל הַמַּח עַל יְדֵי תֵאֵוֹת מָמוֹן, כֵּן הִתְגַּבְּרוֹת הַשׁוֹנְאִים. וְלִפְעָמִים נַעֲשִׂים מִזֶּה שׁוֹנְאֵי חֲנָם, כִּי לְפִי תֵאֵוֹתוֹ וּפְנִיָתוֹ לְמָמוֹן, כֵּן נַעֲשֶׂה כְּסִיל, וְכֵן נִתְעַכֵּר מַחוּ, וְכֵן מִתְגַּבְּרִים הַשׁוֹנְאִים. וְכֹל זְמַן שֶׁהָעֲכִירוֹת בְּתוֹךְ הַמַּח, אֲזַי הַשׁוֹנְאִים הַמִּתְגַּבְּרִים מִשָּׁם, הִינּוּ מִהָעֲכִירוֹת הַמַּח, הֵם גַּם כֵּן שׁוֹנְאִים בְּדַעַת וּבְמַחַ, שִׁישׁ לָהֶם טַעַם עַל שְׂנְאָתָם, אֵף שֶׁהַדַּעַת הַזֶּה הוּא בְּחִינַת עֲכִירוֹת הַמַּח, כִּי עֵקֶר הַשְּׂנְאָה הוּא רַק מִעֲכִירַת הַמַּח, עִם כָּל זֶה יֵשׁ לָהֶם עַל כָּל פְּנִיָּם טַעַם עַל שְׂנְאָתָם, מֵאַחַר שֶׁהָעֲכִירוֹת עֲדִין בְּתוֹךְ הַמַּח.

אֲבָל דַּע, שֶׁלִּפְעָמִים חוֹשֵׁק כָּל כָּךְ לְמָמוֹן, וְנַעֲשֶׂה כָּל כָּךְ כְּסִיל, עַד שְׂאִין הַמַּח יָכוֹל לְסַבֵּל כָּלֵל הָעֲכִירוֹת, עַד שִׁיוּצֵא בְּבְחִינַת שְׂעָרוֹת, כִּי שְׂעָרוֹת הֵם מוֹתְרֵי מַחִין כִּידוּעַ. וְאִז גַּם הַשׁוֹנְאִים הַבָּאִים מִשָּׁם, הִינּוּ מִהָעֲכִירוֹת הַזֹּאת, מִבְּחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין, מִבְּחִינַת שְׂעָרוֹת, הֵם שׁוֹנְאֵי חֲנָם. כִּי אִין לָהֶם שׁוֹם טַעַם עַל שְׂנְאָתָם, מֵאַחַר שֶׁאֵינָם בָּאִים אֶפְלוּ מִהָעֲכִירוֹת שְׂבֵתוֹךְ הַמַּח, רַק מִמוֹתְרֵי מַחִין, מִבְּחִינַת שְׂעָרוֹת. עַל־כֵּן אִין לָהֶם שׁוֹם טַעַם וְדַעַת, אֶפְלוּ שֶׁל עֲכִירַת מַחַ, עַל שְׂנְאָתָם, וְהֵם רַק שׁוֹנְאֵי חֲנָם וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ס"ט): "רַבּוּ מִשְׂעָרוֹת רֵאשֵׁי שׁוֹנְאֵי חֲנָם", כִּי שׁוֹנְאֵי חֲנָם בָּאִים מִבְּחִינַת שְׂעָרוֹת, מוֹתְרֵי מַחִין כַּנִּלְ:

אֲבָל הַחֲכָם, אֵף שִׁישׁ לּוֹ גַּם כֵּן מוֹתְרֵי מַחִין, בְּחִינַת שְׂעָרוֹת, דַּע, שֶׁהַחֲכָם, בְּחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין וּשְׂעָרוֹת שְׁלוֹ, הֵם בְּחִינַת שֵׁעַר בְּיָמִין עַל הַשִּׁין. שְׁמוֹתְרֵי מַחִין שְׁלוֹ, הֵם בְּחִינַת

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתכז אָמַר מִוֹהַר־נִי יֵצֵ"ל "עַד לְנֹצֵי מַקּוֹה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַ"ל" אָמַר "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצַּחְתִּי וְאֵנִיחַ" שְׁעֵי יוֹשִׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

שְׁעָרִים, שְׁפוֹתַח בָּהֶם שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה וְהַמִּדָּע לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי מַחֲמַת שְׂמֵחוֹ בְּעֲצָמוֹ, אֵי אֶפְשָׁר לְהַעֲוֹלָם לְסַבְּלוֹ לְקַבֵּל מֵאוֹרוֹ, הוּא צָרִיךְ לְהִתְלַבֵּשׁ וּלְהִתְכַפֵּסוֹת עֲצָמוֹ, וּלְהַשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְדַבָּרִים קְטָנִים וְנִמְוָכִים, כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ הָעוֹלָם לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, כְּדֵי שְׂיִפְתַּח לָהֶם שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה וְהַמִּדָּע לְקָרְבָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. בְּבַחֲיִנַת (מִשְׁלֵי י"ד): "שִׁחוּ רַעִים לְפָנַי טוֹבִים, וְרַשָּׁעִים עַל שְׁעָרֵי צְדִיק". שְׂכֵדֵי לְשִׁחוֹת וּלְהַכְנִיעַ הָרַעִים לְפָנַי הַטּוֹבִים, צָרִיךְ לְהִבְיֵא הָרַשָּׁעִים עַל שְׁעָרֵי צְדִיק כַּנִּ"ל. וְזֶהוּ אֶצֶל הַצְּדִיק, בְּחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין, בְּחִינַת שְׁעָרוֹת. נִמְצָא שֶׁהַשְׁעָרוֹת שֶׁל הַחֲכָמִים, הֵם בְּחִינַת שְׁעַר בְּיָמִין. אֲבָל אֶצֶל הָרַשָּׁע הַכָּסִיל, הֵם שְׁעָרוֹת מִמֶּשׁ בְּשִׂמְאֵל. וְזֶה בְּחִינַת: "לֵב חָכָם לִימִינוֹ, וְלֵב כָּסִיל לְשִׂמְאֵלוֹ."

וְעַל-כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (שָׁם בְּקִדּוּשֵׁיין ע): 'הַנּוֹשֵׂא אִשָּׁה שְׂאִינָה

הוֹגְנֶת לוֹ, אֵלֶיהָ כּוֹפֶתוֹ כּו'. כִּי כְּשֵׁנוֹשֵׂא אִשָּׁה שְׂאִינָה הוֹגְנֶת לוֹ, בּוֹדֵאֵי אֵינּוּ מִתְרַצָּה בְּחֻלְקוֹ, בְּמָמוֹנוֹ בְּאִשְׁתֵּי נְעוּרָיו, וּבּוֹחֵר בַּמָּה שְׂאִינּוֹ שְׁלוֹ, שְׂאִינָה הַגּוֹנָה לוֹ. וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בְּחִינַת מוֹתְרוֹת, בְּחִינַת שְׁעָרוֹת כַּנִּ"ל, עַל כֵּן אֵלֶיהָ מְמַנָּה עַל זֶה לְעֲנָשׁוֹ. כִּי הוּא "בַּעַל שְׁעָר" (מְלָכִים-ב א), שְׂמֻמָּנָה עַל-זֶה, עַל בְּחִינַת שְׁעָרוֹת, לְעֲשׂוֹת בָּהֶם דִּין. וְעַל-כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (שָׁם) 'אֵלֶיהָ כּוֹפֶתוֹ, וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵעוֹ'. זֶה בְּחִינַת מַחִין, וּבְחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין. 'כוֹפֶתוֹ', בְּחִינַת מַחִין, בְּחִינַת תְּפִלִּין, בְּחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים ז): "מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרַהֲטִים", בְּרַהֲטֵי מַחִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּפִלִּין כַּמּוּבָא (בַּתְּקוּ"ז תִּיקוֹן ו'. וּבַתִּי ו' שְׁבַסוּף הַתִּיקוֹנִים). 'רוֹצֵעוֹ', זֶה בְּחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין,

בְּחִינַת רְצוּעוֹת, שֶׁהֵן בְּחִינַת מוֹתְרֵי מַחִין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה שֶׁל חָמֵר אֲסוּר גְּזֵלָה, וְהַתּוֹרָה שֶׁבְּסִימָן ס"ח הַקּוּדָם, מֵעֲנִין פְּגָם הַבַּעַם שֶׁמִּפְסִיד הָעֲשִׂירוֹת. שְׂנֵי הַתּוֹרָה אֵלּוּ, יֵשׁ לָהֶם חִבּוּר וְשִׁיכוּת זֶה לָזֶה, כַּמּוּבָן לְמִשְׁפִּיל. וְהֵם

מחברים יחד בתוך התורה של היכל הקדש שבסימן נ"ט, פי שם הובאו שני ענינים אלו בקצור בתוך המשך התורה היא. עין שם היטב:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹתְרִ"ן הַיּוֹמִי:

ט על-ידי תאות ממון נתעבר ונתבלבל מחו ונעשה כסיל וכן כל מה שמתאנה יותר לממון נתעבר המח ביותר:

י כל אדם יש לו מותרי מחין שמהם יוצאין השערות, והחכם והצדיק אף שיש לו גם כן מותרי מחין בחינת שערות, אבל הם בחינת שער בימין על השי"ן, שמותרי מחין שלו הם בחינת שערים שפותח בהם שערי החכמה והמדע לעבודת השם יתברך. כי מחמת שמחו בעצמו אי אפשר להעולם לסבלו לקבל מאורו, הוא צריך להתלבש ולהשפיל עצמו לדברים קטנים נמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו כדי שיפתח להם שערי החכמה והמדע לקרבם להשם יתברך:

יא המחין של הצדיק הם בחינת תפלין. ומה שהצדיק משפיל עצמו לפעמים לדברים קטנים ונמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו שזהו אצלו בחינת מותרי מחין כנ"ל זה בחינת רצועות של תפלין:

סֵדֶר הַיּוֹמִי מוֹתְרִ"ן הַיּוֹמִי:

תק (נו) אבל הרבה לדבר עמנו משבח מעלת הנהגה הראשונה הנ"ל הינו לפיזר המעות בכל יום לצדקה ועל הצטרכותו המכרה, ולא יניח כלל מיום לחברו. כי לאנשים פשוטים הרוצים לזכות לנפשם לאחזו בדרכי הצדיקים, בודאי טוב לפניהם הנהגה הראשונה הנ"ל. הינו לבלי להניח אצלו הממון כלל מיום לחברו. והפליג בשבח מעלת הנהגה זו והאריך בשיחה זאת. וכפי המובן

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְתֹכֹוּ לְאָמֵר מִזֶּה הַדֵּיּוֹת יִצְיָ"ל "לֹא מִקֹּוֹה שִׁדְּךָ לִצְדִּיק מִסְפָּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַל" וְ
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

מִדְּבָרָיו אִז הָיָה שֶׁהָיָה חָפִיץ וּמִשְׁתַּזְקֵק לְזִכּוֹת אוֹתָנוּ לְהַגִּיעַ
לְהַנְהִיגָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת לְמִדְרַגַּת בְּטָחוֹן הַנִּ"ל לְבְּלִי לְהַנִּיחַ שׁוֹם
מִמּוֹן מִיּוֹם לְחֵבְרוֹ:

תקא (נח) מְכַבֵּר אָמַר שְׁחָפִיץ מְאֹד שִׁיְהִיָּה לָנוּ פְּרָנְסָה. אֶף־עַל־פִּי
שֶׁבְטָחוֹן גַּם כֵּן טוֹב מְאֹד, אֶף־עַל־פִּי־כֵן טוֹב מְאֹד כְּשִׁזּוֹכִין שִׁישׁ לוֹ
מֵעֵמֵד פְּרָנְסָה, כִּי בְּמָקוֹם עֲבוֹדַת הַבְּטָחוֹן בְּמָקוֹם זֶה יַעֲשֶׂה עֲבוֹדָה
אַחֶרֶת. כְּלוּמַר כִּי אִם לֹא יְהִיָּה לוֹ מֵעֵמֵד פְּרָנְסָה וַיְהִיָּה לוֹ בְּלִבּוֹל
הַדַּעַת מִהַפְּרָנְסָה וַיִּצְטָרֵךְ בְּכָל פֶּעַם לְחִזֵּק עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַבְּטָחוֹן,
בְּמָקוֹם זֶה יַעֲסֹק בְּעֲבוֹדָה אַחֶרֶת וְהַתְּחִיזוֹת אַחֵר בְּשָׂאָר עֲנִינֵי
עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְהָבִין. וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אָמַר שֶׁהַעֲקָר הוּא בְּטָחוֹן, וְאָמַר
בְּזֶה הַלְּשׁוֹן נָאָר בְּטָחוֹן:

תקב (נט) אָמַר אֵינִי יוֹדֵעַ אִיךָ הַמְּקַבְּלִים מְבַקְּשִׁים וְאֵל תִּצְרִיכֵנוּ
לְיָדֵי מַתְנַת בְּשָׂר וְדָם, מֵאַחֵר שֶׁכָּל פְּרָנְסָתָם הוּא מִמָּה שֶׁמְקַבְּלִים
מֵאַחֲרֵים. וְהַמּוֹבֵן מִדְּבָרָיו הָיָה שִׁישׁ בְּזֶה עֲבוֹדָה וְשִׁכַּל אִיךָ לְקַבֵּל
מִמּוֹן מִיִּשְׂרָאֵל וְכָל פְּרָנְסָתוֹ יְהִיָּה מִמָּה שֶׁמְקַבֵּל, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא
יְהִיָּה מְקַבֵּל כָּלֵל, וְלֹא יְהִיָּה נִצְרָךְ לְמַתְנַת בְּשָׂר וְדָם כָּלֵל חֵם וְשָׁלוֹם.
וְצָרִיכִין לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְזִכּוֹת לְזֶה הַשִּׁכַּל, וְלֹא יְהִיָּה נִצְרָךְ
לְיָדֵי מַתְנַת בְּשָׂר וְדָם חֵם וְשָׁלוֹם:

תקג (ס) שָׁמַעְתִּי בְּשִׁמּוֹ שֶׁאָמַר שֶׁעַל־יָדֵי הַמַּחְלָקַת שְׁחוֹלְקִין עַל
הָאָדָם עוֹשִׂין לוֹ טוֹבָה. כִּי עַל־יָדֵי־זֶה יָכוֹל לְגַדֵּל וְלְצַמַּח כְּמוֹ
כְּשִׁנוֹטְעִין גְּרָעִין בְּאֶרֶץ אִם הִיְתָה כָּל הָאֶרֶץ אֲדוּקָה יַחַד לֹא הָיָה
בְּאֶפְשָׁר שִׁיִּגְדֵּל וַיִּצְמַח מִהַגְּרָעִין אֵילָן, וּבְהַכְרַח שֶׁתְּחַלֵּק הָאֶרֶץ
קֶצֶת כְּדֵי שִׁיְהִיָּה מָקוֹם לְהָאֵילָן לְהַתְגַּדֵּל. כְּמוֹ כֵּן עַל־יָדֵי הַמַּחְלָקַת
שְׁחוֹלְקִין, עַל־יָדֵי־זֶה נוֹתְנִין לוֹ מָקוֹם לְהַתְגַּדֵּל וְלְצַמַּח:

תקד (סא) מֵעַנִּין הַפְּלָגַת גְּדֵלֶת הָאָדָם אָמַר כְּשֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה כָּךְ

בְּיָדָיו נַעֲשֶׂה כָּךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְשֵׁעוֹשֶׂה כָּךְ בְּיָדָיו נַעֲשֶׂה כָּךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן וּוְאִם טִיִּיטֵשׁ אֲמַעֲנֶשׁ אִז עַר טוֹט אַזוֹי אֲמַאדְ מִיט דְּעַר הָאֲנֵד וְוַעֲרֵט אַזוֹי גִּיטָאן אִין כָּל הָעוֹלָמוֹת, אִין אִז עַר טוֹט אַזוֹי אֲמַאדְ מִיט דְּעַר הָאֲנֵד וְוַעֲרֵט אַזוֹי גִּיטָאן אִין כָּל הָעוֹלָמוֹת:

תקה (סב) אָמַר (אז מע זאל איבער קערן אַמַעֲנֶשׁן וְוַאֲלֵט מַעַן גִּיזַעְהֵן וויא אִין אִיטְלִיכֵן אָדַעֲרִיל הָעֲנַנְעֵן אֲלֵפִי אֲלֵפִים וְרַבִּי רַבּוֹת עוֹלָמוֹת). אִם הָיוּ מְהַפְּכִין אֶת הָאָדָם (רַצוֹנֵנוּ לֹאמַר לְרֵאוֹת אֶת פְּנִימֵינוּ) הָיוּ רוֹאִין שְׂבָכָל גִּיד וְגִיד מִגִּידָיו תְּלוּיִים אֲלֵפִי אֲלֵפִים וְרַבִּי רַבּוֹת עוֹלָמוֹת:

תקו (סג) פֶּעַם אַחַת דִּבַּרְתִּי עִמּוֹ מִעֲנִין מִחֲשָׁבוֹת רַבּוֹת הַמְּבַלְבְּלוֹת אֹתִי מִעֲנִין מָרָה שְׁחָרוֹת בַּעֲשִׂית מִצּוֹת, כְּגוֹן בְּנִטְיִלַת יָדַיִם שְׁהָיָה לִי בָהֶם חֲשָׁשׁוֹת שְׁהָיוּ מְבַלְבְּלִין אֹתִי מְאֹד. וְהִשִּׁיב לִי כְּבָר דִּבַּרְתִּי עִמָּךְ שְׂאִין אַתָּה צָרִיךְ לְהַסְתִּיכָל עַל זֶה וְכוּ' וְדִבַּרְתִּי עִמּוֹ עוֹד הַרְבֵּה מִעֲנִינִים כְּאֵלוֹ, וְאָמַרְתִּי לוֹ גַּם זֹאת בְּעֲצָמוֹ מְבַלְבְּלִין אֹתִי וְכוּ'. הִשִּׁיב לִי אֵל תִּתְחִיל לְחַשֵּׁב כָּלָל. וְזֶה עֲצָה נִפְלְאָה לְכָל דְּבָר כִּי כִּמָּה פְּעָמִים מְבַלְבְּלִין הַמְּחֲשָׁבוֹת מְאֹד, וְכָל מַה שְׂרוֹצִים לְדַחוֹתָם בְּאִיזָה דְּחִיּוֹת הֵם מְבַלְבְּלִין יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְעַקֵּר הָעֲצָה לְבָלִי לְהִתְחִיל לְחַשֵּׁב בָּהֶם כָּלָל, וְלִסְלַק דַּעְתּוֹ מֵהֶם לְגַמְרִי, וְלַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ בְּמַה שְׁהוּא עוֹסֵק:

סדר לקוסי עיצות הימני:

יא צָרִיךְ לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם בְּבַחֲיַנַת בְּטוֹל, לְהַסְתִּיכָל רַק עַל הַתְּכִלִּית הַטּוֹב הָאֲמַתִּי הַנִּצְחִי, וְזֶה עַל־יָדֵי שְׂיִסְתָּם עֵינָיו מִחִזּוֹ דְּהָאִי עֲלָמָא, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַסְתִּיכָל וְלְהַכְּלִל בְּהַתְּכִלִּית, כִּי אִם עַל־יָדֵי סְתִימוֹ דְּעֵינָיו, שְׂיִסְתָּם עֵינָיו לְגַמְרִי מִחִזּוֹ דְּהָאִי עֲלָמָא, אַף גַּם לְדַחְקָם בְּהָאֲצָבַע, וְאִז לֹא יִהְיֶה לוֹ יְסוּרִים וְצָעַר מִשׁוּם דְּבָר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתכח - צמח מנחם רבי'ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁבַע עוֹלָם. אִךְ אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת קְבוּעַ תָּמִיד בְּבַחֲיַנַּת הַבְּטוּל, כִּי יֵצֵא אַחֲר־כֵּךְ מִגִּידֵר הָאֲנוּשִׁי, וְעַל-כֵּן בְּהִכָּרַח שִׁיחֵיהָ הַבְּטוּל בְּבַחֲיַנַּת רְצוּא וְשׂוֹב, וְאִז הָרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל מֵאִיר אֵל הַדַּעַת אֹר מְתִיקוֹת נְעִימוֹת הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֹהוֹת, מֵה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְאֶחָד לְסַפֵּר לְחֻבְרוֹ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ שְׂמֻחָה גְדוֹלָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁכִין חֲדוּשֵׁין דְּאוֹרֵיתָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל לְהַחֲיֹת אֶת עַצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַיְסוּרִין וְהַהֲרַפְתְּקָאוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלָיו, חֵם וְשָׁלוֹם, וְיִזְכֶּה לְטַעַם וּלְהִרְגִישׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא (שם סה).

יב כְּשִׁזְזוּכָה לְאִיזָה הַתְּנוּצָצוֹת, שִׁיתְנוּצֵץ לוֹ אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, צָרִיךְ לְהִזְהַר שִׁיחֵיהָ לוֹ צִמְצוּם, לְצִמְצוּם הַמַּח וְהַדַּעַת שְׁלֵא יֵצֵא מִגְּבוּל שְׁלוֹ, כִּי אֶפְלוֹ בְּקִדְשָׁה אָסוּר שִׁיחֵיהָ הַמַּח מְשׁוֹטֵט בְּמַה שְׂאִין לוֹ רְשׁוֹת לְפִי מִדְּרַגָּתוֹ, כִּי כָּל בְּרִיָּה יֵשׁ לוֹ דֵּי גְבוּל בְּאֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, דְּהִינּוּ בְּהַתְּנוּצָצוֹת אֱלֹהוֹתוֹ, שְׂאָסוּר לוֹ לְצִאֵת חוּץ מִהַגְּבוּל, שְׁלֵא יָבוֹא לְיַדֵּי הַרִיסָה חֵם וְשָׁלוֹם.

יג דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשָּׁלוֹם, אָמַר: "כִּי אֲנִי יַדְעֵתִי כִּי גְדוֹל ה' וְגו'" 'אֲנִי' יַדְעֵתִי דִּיקָא, כִּי גְדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, כְּפִי מַה שְׁזוּכָה מִי שְׁזוּכָה שִׁיתְנוּצֵץ בְּלָבוֹ, אֵי אֶפְשָׁר לְחֻבְרוֹ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן אָמַר "כִּי אֲנִי יַדְעֵתִי" דִּיקָא (אִידָּ וּוּיִים) (שיחות-ה"ר"ן ס"ו א).

יד וְאֶפְלוֹ לְעַצְמוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר מִיּוֹם לְיוֹם; לְפִי מַה שְׂמִזְרִיחַ לוֹ וּמִתְנוּצֵץ לוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם, אֵינּוּ יְכוּל לְסַפֵּר לְעַצְמוֹ לְיוֹם שְׁנֵי הַזְרִיחַת הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁל גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שֶׁחֵיהָ לוֹ אֶתְמוּל.

סֵדֶר שִׁיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

ש פַּעַם אַחַת אָמַר לִי: כָּל מַה שְׂאֵתָה רוּאָה בְּעוֹלָם, כָּל מַה שְׂנִמְצָא בְּעוֹלָם, הַכֹּל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן:

שא שמעתי בשמו שאמר שעקר עבודת איש הישראלי הוא
 בחורף לקום בחצות לילה ובקיץ בעת שהלילה קצר מאד (שאז אין
 עומדין בחצות (בחוץ לארץ) כמבאר במקום אחר) אז יזהר לעמד בבקר
 השכם בעלות השחר:

שב פעם אחת עמדתי לפניו והוא זכרונו לברכה, היה מנח על
 מטתו ונזרקו דבורים אלו, מתוך פיו הקדוש ואמר בזו הלשון:
 דער עקר איז "מבטן שאול שועתי" (העקר הוא: מבטן שאול שועתי):

שג פעם אחת דבר עמי מענין מאוס תאווה הידוע ואמר אז: מי
 שמהרהר בהרהורי נאוף הוא שוטה כי הלא אפלו איש פשוט
 שקורין בעל הבית הוא גם כן אינו חפץ שיהיה נתפס חם ושלום,
 בענין זה אפלו אם אינו ירא חטא כלל על כל פנים בודאי אינו
 רוצה שיהיה לו בזיון בזה שיתפסו אותו עם אשה אחרת ואם כן
 למה לו להרהר ולצער נפשו בחנם?! וכבר מבאר שהמחשבה
 ביד האדם להטותה פרצונו וכו' עיין בספרים הנדפסים בכמה
 מקומות מזה ויערב לך לעד אם תרצה לקבלם באמת:

שד פעם אחת התלוצץ מזה ואמר שעל זה מבקשים בכל יום ואל
 תביאני לידי נסיון ולא לידי בזיון ואמר בזו הלשון: אדער אה
 נסיון אדער אה בזיון (או נסיון, או בזיון) הינו כי אם לא יעמד בנסיון
 יהיה לו בזיון וכבר מבאר קצת שספר הרבה מענין מאוס תאווה
 זאת ואמר שאינה תאווה כלל וכו' אחר כך אמר שנמצאים הרבה
 שמעצם גשמיותם ורגילותם בענין זה אין מועיל להם כלל מה
 שממאסין להם ענין זה, אדרבא באיזה לשון שידברו עמהם מזה
 יתגברו עליהם הרהורים יותר על כן טוב לרב בני אדם לבלי
 להתחיל לחשב בזה כלל וכמבאר מזה בספר הא"ב אל תכנס עם
 פתוייך בטוען ונטען וכו':

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתל - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שידף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שֶׁה שִׁידָ לְהַשִּׁיחֹת שְׁשִׁמְעֵתִי מִמֶּנּוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, כִּמָּה פְּעָמִים
שָׁאֵמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: מָע הָאֵט גָּאָר נִיט צוּ טָאָהֵן (אִין מַה לְעִשׂוֹת)
וְכָבָר גְּדַפְסוּ (לְעִיל רֶסֶט רֶפּוּ) כִּמָּה שִׁיחֹת נְפֻלָּאוֹת) וְכֵן מְבֹאָר
בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, בְּמִנְחֹת דָּף צ"ט: "תָּנָא דְבִי רַבִּי
יִשְׁמַעְיָא־דְּדַבְרֵי תוֹרָה לֹא יְהִיָּה עָלֶיךָ חוֹבָה וְאִי אַתָּה רִשְׁאֵי לְפִטְר
עֲצָמְךָ מֵהֵן" וְהוּא עֵצָה נְפֻלָּאָה לְמִי שְׁמַבְיָנָה מְעַט:

סֵדֶר שְׁלֵחֵי עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ח) הַרְוָאָה סְפִינָה שִׁישׁ בַּהּ יִשְׂרָאֵל הַמְטוֹרֶפֶת בֵּים וְכֵן נַהַר שׁוֹטֵף
וְכֵן יַחִיד הַנֶּרְדָּף בְּפָנֵי עֲכו"ם מִצוּהָ עַל כָּל אָדָם לְחַלֵּל עֲלֵיהֶם שַׁבַּת
כְּדֵי לְהַצִּילָם: (וְעֵיין לְעִיל סוּף סִימָן ש"ז מִי שְׁרוּצִים לֵאנְסוּ אִם מַחְלִילִין עֲלֵיו שַׁבַּת):

(ט) כָּל הַיּוֹצֵאִים לְהַצִּיל חוֹזְרִים בְּכָלֵי זַיִנָם לְמִקוּמָם:

סִימָן שֶׁל (א) יוֹלְדֵת הִיא כַחֲלוּהָ שִׁישׁ בּוּ סַכְנָה וּמַחְלִילִין עֲלֶיהָ
הַשַּׁבַּת לְכָל מַה שְׁצָרִיכָה קוֹרְאִין לָהּ חֲכָמָה מִמִּקוּם

לְמִקוּם וּמִיִּלְדִין [אוֹתָהּ] וּמִדְּלִיקִין לָהּ נֵר אֲפִילוּ הִיא סוּמָא וּמְכָל

מִקוּם בְּכָל מַה שִׁיכּוֹלִין לְשַׁנּוֹת מִשְׁנִין כְּגוֹן אִם צָרִיכִים לְהַבִּיאַ לָהּ

כָּלֵי מִבִּיאֵו לָהּ חֲבֵרְתָהּ תְּלוּי בַשְּׁעָרָה וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בִּזְהָ: (ב) עֲכו"ם

אִין מִיִּלְדִין אוֹתָם בַּשַּׁבַּת אֲפִילוּ בַדְּבַר שְׂאִין בּוּ חִילוּל שַׁבַּת: (ג)

נִקְרָאֵת יוֹלְדֵת לְחַלֵּל עֲלֶיהָ שַׁבַּת מִשְׁתַּשְׁבַּב עַל הַמְּשַׁבֵּר אוּ מִשְׁעָה

שֶׁהָדָם שׁוֹתֵת וַיּוֹרֵד אוּ מִשְׁעָה שְׁחֲבֵרוֹתֶיהָ נוֹשְׂאוֹת אוֹתָהּ

בְּזִרְעוֹתֶיהָ שְׂאִין בַּהּ כַּח לְהַלּוֹךְ כִּיּוֹן שְׁנֵרָאָה א' מֵאֵלּוּ מַחְלִילִין

עֲלֶיהָ אֵת הַשַּׁבַּת: (ד) כָּל שְׁלֵשָׁה יָמִים הַרְאֵשׁוֹנִים אֲפִילוּ אִמְרָה

אִינָה צָרִיכָה מַחְלִילִין עֲלֶיהָ אֵת הַשַּׁבַּת מִשְׁלֵשָׁה וְעַד ז' אִמְרָה

אִינָה צָרִיכָה אִין מַחְלִילִין מִכָּאֵן וְאִילָךְ אֲפִילוּ אִמְרָה צָרִיכָה אֲנִי

אִין מַחְלִילִין עֲלֶיהָ אֵלּא הַרִי הִיא עַד שְׁלֵשִׁים יוֹם כַּחֲלוּהָ שְׂאִין בּוּ

סַכְנָה: (ה) הַיּוֹשֵׁב עַל הַמְּשַׁבֵּר וּמִתָּה מִבִּיאִין סַכִּין בַּשַּׁבַּת אֲפִילוּ

דרך רשות הרבים וקורעים בטנה ומוציאים הולד שמא ימצא חי: הגה ומה שאין נוהגין עכשיו כן אפילו בחול משום דאין בקיאיין להכיר במיתת האם בקרוב כל כך שאפשר לולד לחיות (איסור והיתר): (ו) עושיין מדורה ליולדת כל שלשים יום ואפילו בתקופת תמוז (ואם מותרים אחרים להתחמם כנגד המדורה עיין לעיל סימן רע"ו): (ז) הולד שנולד עושיין לו כל צרכיו ומרחיצין אותו ומולחין אותו וטומנין השליא כדי שיחם הולד וחותכים את הטבור והני מילי בנולד לט' או לז' אבל נולד לח' או ספק בן ז' או בן ח' אין מחללין עליו אא"כ גמרו שערו וצפרניו: (ח) נולד לח' או ספק בן ז' או בן ח' שלא גמרו שערו וצפרניו אסור לטלטלו אבל אמו שוחה עליו ומניקתו מפני צער החלב שמצערה וכן היא בעצמה יכולה להוציא בידה החלב המצער אותה: (ט) מישרים אברי הולד שנתפרקו מחמת צער הלידה: (י) מותר לכרכו בבגדיו שלא יתעקמו אבריו: (יא) אם נפלה ערלת גרון הולד מותר לשום אצבע לתוך פיו ולסלק הערלה למקומה אע"פ שפעמים שמקיא:

סימן שלא (א) עושים כל צרכי מילה בשבת מוהלין ופורעין ומוצצין ונותנין עליו כמוזן: (ב) כל זמן שלא סילק ידו מן המילה חוזר אפילו על ציצין שאינם מעכבין סילק ידו אינו חוזר אלא על ציצין המעכבין ואלו הם המעכבין בשר החופה אפילו רוב גובהה של עטרה במקום אחד: (ג) בן ח' אם גמרו שערו וצפרניו מלין אותו בשבת ואם לא גמרו אפילו אם הוא ספק בן ז' ספק בן ח' אין מלין אותו בשבת ואין צריך לומר בן ח' ודאי ואם הוא בן שבע ודאי אפילו לא גמרו שערו וצפרניו מלין אותו (ועיין ביו"ד סימן רס"ו): (ד) מילה שלא בזמנה אינה דוחה שבת: (ה) אנדרוגינום ונולד בין השמשות ונולד כשהוא מהול ויוצא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלכ' - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

דופן וכותית שילדה ואח"כ נתגיירה ומי שיש לו שתי ערלות אין מילתן דוחה שבת:

סדר לקווי תפלות הימני:

תתקלג: רבוננו של עולם רבוננו של עולם, מי ישום לי פה לדבר עתה, לפרש עתה כל שיחתי לפניך איך לזקחין כח עתה לשפך לבי כמים נזכח פניך ה' רבוננו של עולם, מלא רחמים, "מלכי ואלקי אליך אתפלל", למדני איך לנצח אותך, שתחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת אבי צורי גואלי ופודי, הצופה להטיב אחריתי, עזרני ברחמיה העצומים ובישועתך הגדולה, ובדרכי עצותיך הנפלאות, שאזכה להיות בשמחה תמיד "שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא" חזקני ואמצני להתגבר בכל פעם על העצבות, להגביר השמחה על העצבות ותיחזק אותי בכל מיני שמחות, ותישמח את נפשי בכל דרכי השמחה אשר למדו אותנו רבותינו הקדושים, באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד ולא אניח את העצבות להתקרב אלי בשום אפן ולא יהיה שום כח להעצבות והמרה שחורה לטמטם את לבי חם ושלום, ולא לבלבל את דעתי, רק אזכה להתגבר בכל עת בשמחה גדולה וחדוה רבה, עד שאזכה מתוך השמחה להתודות לפניך בפה מלא, ולשפך לבי כמים נזכח פניך ה', ולפרש כל שיחתי לפניך בכל יום, בלב נשבר ונדכא כראוי לי ואחר כך תכף אחזור אל השמחה ביתר שאת ויתר עז, ולהרבות בשמחה יתרה בכל פעם בכל עז ותעצומות, עד שאזכה לשוב אליך באמת, ולעבד אותך תמיד "בשמחה ובטוב לבב מרב כל" כי בשם קדשך הגדול והנורא בטיחתי שאתה יכל לעזור לי גם עתה להתגבר בשמחה תמיד אגילה ואשמחה בישועתך "אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך

עֲלִיּוֹן" וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַשְּׂמֵחָה מִמְּקוֹר הַשְּׂמֵחָה, מִהַשְּׂמֵחָה
 הָעֵתִידָה וְהַמוֹכֶנֶת לָבוֹא עָלֵינוּ בְּקֶרֶב עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ, כְּמוֹ
 שְׂכַת־טוֹב: "כִּי בַשְּׂמֵחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תִּוְּבְלוּן הַהָרִים וְהַגְּבָעוֹת
 יִפְצְחוּ לְפָנֵיכֶם רִנָּה וְכֹל עֲצֵי הַשָּׂדֶה יִמְחֵאוּ כָף" וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ
 לְגֵאֲלָנוּ, וְתִנְחַם וְתִשְׂמַח אֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּמִהְרָה
 בְּיָמֵינוּ, וַיְקִים מְהֵרָה מִקְרָא שְׂכַת־טוֹב: "כִּי נַחֵם ה' צִיּוֹן, נַחֵם כָּל
 חֲרָבוֹתֶיהָ, וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָהּ כְּעֵדֶן וְעֶרְבָתָהּ כְּגֵן הַ', שְׁשׁוֹן וְשְׂמֵחָה
 יִמָּצֵא בָּהּ תּוֹדָה וְקוֹל זְמִירָה" אָמֵן וְאָמֵן:

תְּפִלָּה א תתקלד: ומיוסד ע"פ תורה רפ"ב {ב} "אֶהְלֶלָה ה' בְּחַיֵּי
 אֲזִמְרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי" רבונו של עולם עֲשֵׂה עִמִּי
 בְּדַרְכֶיךָ הַנְּפִלְאִים וְחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְהִיָּה נָא בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי
 שְׂאֵזְכָה בְּכָל עֵת לְשִׂמְחַ נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה וְהָעֲלוּבָה מְאֹד מְאֹד בְּלִי
 שְׁעוֹר, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָה לְהִיּוֹת בַּשְּׂמֵחָה תָּמִיד, כִּי אֶתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אֵת
 כָּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם מִיּוֹם בְּרִיאַת אָדָם הֲרֵא שׁוֹן
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִתָּה בְּדוֹר הַזֶּה אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה
 בְּכָל־לַיּוֹת הָעוֹלָם עִם כָּל־נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִמִּי
 הָעֲנִי וְהָאֲבִיּוֹן הַדָּל וְהַנְּשָׁחַת הַחוּטָא וְהַפְּגוּם הַפּוֹשֵׁעַ וְהַחַיֵּב מְאֹד,
 הָאֲכֹזֵר עַל עֲצֻמוֹ כְּזֶה, אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִם נַשְׁמָתִי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי
 מִיּוֹם שֶׁנֶּאֱצְלוּ וְנִבְרְאוּ וְנוֹצְרוּ וְנַעֲשׂוּ, עַד אֲשֶׁר נִמְשְׁכוּ לְתוֹךְ
 הַגּוֹפִים שֶׁנִּתְּגַלְּגְלוּ בָּהֶם בְּכָל הַגְּלִגּוּלִים שֶׁעָבְרוּ עָלֵיהֶם עַד אֲשֶׁר
 בָּאוּ בְּתוֹךְ גּוֹפֵי הַזֶּה הַמְּגֻשָׁם הַחוּטָא וְהַפְּגוּם מְאֹד אֵת כָּל אֲשֶׁר
 עָבַר עָלַי מִיּוֹם הַזְּכוּרֹן שֶׁל הַזְּקֵן הָעֲלִיּוֹן שֶׁזִּכְרָה לֹא כְּלוּם, וְכָל אֲשֶׁר
 עָבַר עָלַי בְּיָמֵי הַזְּכוּרֹן, שֶׁל שְׂאָר הַזְּקֵנִים הַקְּדוֹשִׁים הַזְּכוּרִים
 הַמְּרֵאֵה וְהַטַּעַם וְהַרִיחַ וְהַחֲכָמִים שֶׁהִמְצִיאוּ אֵת הַגְּרָעִין, וּבָעֵת
 שֶׁהוֹלִיכוּ הַגְּרָעִין לְטַע הַפְּרִי, וּבָעֵת שֶׁהִתְחִילָה הַפְּרִי לְהִתְהוֹוֹת

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְלַל לְעַמָּר מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "לְעַד לְעַד מִקֻּוּה שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

וְלִהְתַּרְקֶם, וּבָעַת שֶׁהָיָה הַיָּר דּוֹלֵק וּבָעַת שֶׁחָתְכוּ הַפְּרִי מִן הָאֵילָן,
אֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ הַפְּרוּשׁ שֶׁל אֱלוֹ הַדְּבָרִים, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
נִעְשָׂה עִמִּי בַּיָּמִים הָהֵם, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר נִעְשָׂה עִמִּי אַחֵר כִּי עַד
הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי טוֹב וְרָע, אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַרְתִּי
וּפְגַמְתִּי בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאִנּוּם וּבְרָצוֹן בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְאֵת כָּל מַה
שֶׁזָּכִיתִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ לַחֲטָף אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת בַּיָּמִים הָרַעִים הָאֵלֶּה
שֶׁעָבְרוּ עָלַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְעַתָּה אַחֲרֵי כָּל הַבָּא עָלַי, וְאַחֲרֵי
כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתִי אִם טוֹב וְאִם רָע, הוֹרְנִי וְלַמְדֵנִי עַתָּה, הַדְּרֹךְ
וְהַנְּתִיב וְהַשְּׁבִיל הָאֱמֶת, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
בְּאֱמֶת מֵעַתָּה עַל כָּל פְּגָמִים:

תתקלה: רבוננו של עולם חפץ חסד מלא רחמים הצופה לרשע
וחפץ בהצדקו, הדין את כל אדם לכף זכות תמיד, רב חסד ומרבה
להטיב, המנהג עולמו בהסד ובריותיו ברחמים עזרני וזכני הדרך
האמת, באפן שאזכה גם עתה לחפש ולבקש ולמצא בי זכות
ונקדות טובות, ולדון את עצמי לכף זכות תמיד, באפן שאזכה
לשמח את עצמי בכל עת, ולכנס בכף זכות באמת ולזכות על ידי
זה לתשובה שלמה באמת, ולהתפלל על ידי זה בכונה גדולה
בחיות ולהתלהבות ובשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה ואזכה
לקיים באמת מקרא שכתוב: "אזמרה לאלקי בעודי":